

9 В магазині квіток.

В великому місті в рокишному теплиці

Дівчина прийшла молода,

До серцем погула весну карівмицю,
Шукала веснянка
Веснянці звістала вода; —

Ї ледве сиромки задзвенили співачи,

Пташки заспівали дрібні, —

Вчувався дівчині веснянки дивачи,

Вчувався діроби підні.

Ї ледве натурю зо сну зимового

Збудив поцілунком весни,

Дівчина запрогнула рясну дрібного,
Ї ^{проліски} ^{сміли} ^{перелітати} ^{яси}.

Менер вона туди, в сім рокишній світлиці

Ох, що се так серце стиска?

Як душно, як тісно, немов у темниці!

Сеї пал мов отрута яка!

В теплиці між квітами скрізь подорож

Бурянок пам'яток і парів.

Дівчина ^{кругом} ~~всередині~~ погляда, уважая,

У погляд її посмутиків:

Все квіти розквітлі.... Дівчина зітхнула.

„Чим можна пам'ятці служити?“

Зненацька чийсь голос дівчина почула,

Що крамарь панючку біжить.

„Чи є в сім теплиці весняні квіти?“

Питая дівчина його

„А як же! є різні, — чим мати служити?“

„Будь можна надати всього!“

„Ось є цицимати, нарциси парівки,

Азалиї є запашні,

„Конвалії свіжі, фіялочка цокрі....“

— „Ні, пролісків треба мені....“

Здивовано глянув панюк; замарілось

Дівчані одлучає бліді.

„Що парубки пролісків простих скотило
„^{„Ціх}
Хі в місті немає киде! (X)

„Путь ~~міської~~ садіві квіткы.“ — Дуже мало
У вийшла дівчина сумна.

„Путь міські росквітні! путь міської вихода
Вертає до дому сумна.

Зустрілася їй фірка, на неїх посылки
Несе цюць, убога така.

— „Чи купите, мамочко, пролісків білих?“
Преминув із квітками рука.

— Звечайне! А звідки, я вас попитано,
Взяли ви сі квіти свої?“ —

— „На сина к квітків пер встоди по каю,
Се путь“... На не кула її

Дівчина. Взадала околещі урідні:
Скрізь квіти, расті, асна роса...

На проліски білі, на квіти ладні
Скотилася тило свобода.....